

склонни да преценим по-скоро като интерпретаторски предразсъдъци, но не и да смятаме за същински основания за интерпретация, то, позасрамени от поражението, отдавайки го на недобре усвоената техника за отскачане, се завръщаме към предстарта, набирайки оттам енергия за следващ пробег. Пробег, който не преодолява, а неочаквано застива пред препятствието, осъзнавайки лекомислената си непремемереност, несъзнавайки обаче, че онова, което се стреми да надмогне, винаги ще го подвежда с преодолимостта си. Отдалеч, именно от благоприятната дистанция на предстарта, то получава теоретична детерминираност и поражда впечатление, че това е детерминираност, която може и трябва да се разколебае, проблематизира, подрони и т. н. Отблизо усещането, че логически сме успели да обхванем и очертаем процеса на конституиране на Яворовия образ (както в глава I на изследването) все повече се разсейва и загубва и – нека приключим най-сетне с „височинната“ метафорика – дори е невъзможно да бутнем „летвата“. Отблизо сме неспособни да я съзрем, да се убедим, че наистина съществува; отдалечавайки се обаче, загърбвайки невидимата в близостта си цел, отново добиваме усещане, че тя тежко, авторитетно, непоколебимо се възправя зад нас...

Именно на този многократно повтарян акт – на красиво устремяване към неосъществимия полет – се дължи ригористиката ни дотук. Затова ще си позволим да опишем ретроспективата на своето дръзко начинание: в кадансирана забавеност да проследим отдръпването от целта, обратния път към началото. Единствено вървейки в обратна посока, бихме могли да дадем белезите, да създадем характеристиката на своето препятствие и по такъв начин да пресечем метадискурсивните уговорки, както и нахлуването на некоректните в едно добросъвестно изследване автокритически метафори. Тръгвайки по своите следи, обречени в почти налудничав ритуалност да преодоляваме про- и ретроспективно все едно и също разстояние, но не и да постигнем целта, усещаме как все по-